

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Brno, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2011, č. j. BC979-3/36/9/2011-SŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí žalovaného

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze (dále též „inspektorát“) ze dne 7. 3. 2011, č. j. DS105-2/ZM/094/1/2011-SŘ, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 23. 6. 2011, č. j. DS105-5/ZM/094/1/2011-SŘ. Tímto rozhodnutím inspektorát žalobci za spáchání správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o potravinách“), jehož se žalobce dopustil porušením právní povinnosti stanovené v čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, uložil podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách

pokutu ve výši 30 000 Kč, a dále povinnost k náhradě nákladů laboratorního rozboru ve výši 1 900 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

[2] Uvedeného deliktu se žalobce dle inspektorátu dopustil tím, že uváděl do oběhu potraviny (Aljašská treska – filety, zn. Vita star, hmotnost výrobku 1000 g, země původu Čína, složení: Aljašská treska filety 90%, pitná voda; DMT 02/2011, č. šarže L9241, dle nabývacích dokladů dodáno 15 120 kg, a Aljašská treska – filety, zn. Vita star, hmotnost výrobku 400 g, země původu Čína, složení: Aljašská treska filety 90%, pitná voda, DMT 02/2011, č. šarže L9243, dle nabývacích dokladů dodáno 13 100 kg), které obsahovaly polyfosfát neuvedený na obalu v údajích o složení potraviny. Tím nevyhověly požadavkům § 10 odst. 1 vyhlášky č. 113/2005 Sb., o způsobu označování potravin a tabákových výrobků, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že přídatná látka obsažená v potravine se na obalu musí označit v údajích o složení potraviny uvedením názvu látky nebo jejího číselného kódu. Jelikož v daném případě nebyl zjištěný polyfosfát na obale označen, byl spotřebitel uváděn v omyl.

[3] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání v prvé řadě neshledal vnitřní rozpornost výroku, ani rozpornost výroku s odůvodněním rozhodnutí inspektorátu. Dále uvedl, že jednání žalobce bylo správně posouzeno po právní stránce. Toto jednání bylo podřaditelné pod čl. 16 nařízení č. 178/2002, neboť žalobce nepochybně uváděl spotřebitele v omyl, pokud se týká deklarovaných vlastností potraviny. Obsah přídatné látky, jakou je polyfosfát, je zcela jistě způsobilý ovlivnit výběr spotřebitele při koupi potraviny. Jednání žalobce bylo v rozporu též s § 10 odst. 1 vyhlášky č. 113/2005 Sb. Zhodnotil-li inspektorát toto jednání pouze jako porušení čl. 16 nařízení č. 178/2002, učinil tak v souladu s právní logikou, protože šlo o ustanovení nejpřísněji postihující protiprávní jednání žalobce.

[4] K námitce neexistence klamavosti jednání, resp. podmínky klamání aktivním jednáním žalobce – uvedením nepravdivého údaje, žalovaný uvedl, že jednání žalobce nebylo posuzováno podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů. Dodal však, že uvedený předpis zakazuje i klamavé opomenutí ve smyslu § 5 odst. 1 písm. c).

[5] Dále se žalovaný zabýval úvahami inspektorátu o výši pokuty. Zde zejména uznal za důvodnou námitku žalobce ohledně závěru inspektorátu, že se jednalo o závažné protiprávní jednání, „*neboť spotřebiteli byla nabízena potravina, která neměla deklarované vlastnosti a tyto klamavé informace byly způsobilé ovlivnit při koupi výrobku volbu spotřebitele*“, s tím, že tento závěr byl v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Proto z odůvodnění rozhodnutí tuto úvahu vyňal. Dále se žalovaný ztotožnil s tím, že jako přítěžující okolnost bylo hodnoceno značné množství nevyhovujících potravin (celkem 28 220 kg). Následně žalovaný shledal nedostatečně odůvodněnou úvahu inspektorátu ohledně následků protiprávního jednání žalobce a míry možného poškození spotřebitele. Sám proto tuto úvahu doplnil. V neprospěch žalobce zhodnotil skutečnost, že do oběhu bylo uvedeno velké množství zboží (více než 28 tun, baleno po 400 g a 1 kg), které mohlo potenciálně ohrozit až desítky tisíc spotřebitelů v ekonomické rovině. Spotřebitel mohl koupit produkt, o kterém se domníval, že má jiné vlastnosti a složení, než jaké má ve skutečnosti. Skutečnost, že nebyl prokázán konkrétní škodlivý následek, pak žalovaný, stejně jako inspektorát, hodnotil ve prospěch žalobce.

[6] Dále žalovaný pro nepostačující odůvodnění vypustil část hodnocení způsobu spáchání deliktu, který měl spočívat v žalobcově nedostatečné důslednosti v průběžném porovnávání skutečnosti a zákonných povinností. Naopak zde ponechal tu část úvahy, v níž inspektorát ve

prospěch žalobce hodnotil to, že žalobce nebyl výrobcem nevyhovujících potravin a mohl se domnívat, že tyto jím do oběhu uváděné potraviny jsou bezvadné, neboť přítomnost polyfosfátů bylo možno prokázat pouze laboratorními testy. Zároveň však dodal, že ve vztahu ke způsobu spáchání správního deliktu lze také přihlídnout k tomu, že tento byl spáchán formou prodeje, kterou je spotřebitel ohrožen nejvíce bezprostředně. Tuto skutečnost žalovaný přičetl v neprospěch žalobce.

[7] Žalovaný rovněž souhlasil s tím, že inspektorát ve prospěch žalobce hodnotil, že nebylo shledáno jeho zavinění ve formě úmyslu, ale pouze ve formě nedbalosti, a též žalobcovu snahu o rychlou nápravu a odstranění zjištěného nedostatku.

[8] Posléze žalovaný shledal, že po provedených změnách úvah inspektorátu absentuje celkové hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobce, proto tuto úvahu doplnil. Po zvážení všech kritérií vyhodnotil správní delikt žalobce jako závažný. Pro stanovení závažnosti bylo dle žalovaného „rozhodující velmi vysoké množství nevyhovujících potravin“.

[9] Úvahu o neupuštění od uložení pokuty žalovaný doplnil tak, že je třeba přihlídnout k přitěžujícím okolnostem, zejména k velmi vysokému množství klamavě označené potraviny. Žalovaný rovněž opravil odůvodnění uložení povinnosti nahradit náklady laboratorních rozborů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[10] Proti rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Namítl, že pro potvrzení rozhodnutí inspektorátu žalovaným nebyly splněny podmínky. Žádné z rozhodnutí nemá zákonné náležitosti a obě jsou nepřezkoumatelná, spočívají na nesprávném právním posouzení věci, jsou v rozporu se skutečným stavem věci, nemají oporu ve spisech. Uložená pokuta je nepřiměřená.

[11] Ve vztahu k rozhodnutí inspektorátu žalobce zrekapituloval námitky, které uplatnil coby důvody odvolání (nesprávná právní kvalifikace spáchaného deliktu, porušení zásady zákazu dvojího přičítání, posouzení otázky klamavosti jednání, úvaha o následcích protiprávního jednání, hodnocení způsobu protiprávního jednání, možnost upustit od uložení pokuty, nepřiměřenost pokuty). Uvedl, že na jejich základě měl žalovaný rozhodnutí inspektorátu zrušit a věc mu vrátit. Zamítnutím odvolání došlo k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.

[12] K žalobou napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že žalovaný vypustil z hodnocení inspektorátu přitěžující okolnost pro porušení zásady zákazu dvojího přičítání, a přestože při určování výše pokuty inspektorátem hrála tato okolnost značnou roli, výši uložené pokuty ponechal žalovaný stejnou. Nebyla-li za těchto okolností pokuta snížena, je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

[13] Žalovaný též doplnil úvahu inspektorátu o následcích protiprávního jednání, z jeho rozhodnutí však není zřejmé, k jakému ekonomickému poškození spotřebitele mělo dojít a jaké skutečnosti byly podkladem pro tuto úvahu žalovaného.

[14] Žalovaný vypustil z hodnocení inspektorátu přitěžující okolnost způsobu spáchání správního deliktu, týkající se nedostatečné důslednosti v průběžném porovnávání skutečnosti a zákonných povinností. Přestože při určování výše pokuty inspektorátem hrála tato okolnost značnou roli, výši uložené pokuty ponechal žalovaný stejnou.

[15] Jestliže žalovaný hodnotil k tíži žalobce, že delikt byl spáchán formou prodeje, postupoval nesprávně, jelikož zákon o potravinách mezi jednotlivými formami uvádění do oběhu nerozlišuje.

[16] Při stanovení celkové závažnosti žalovaný uvedl, že shledal „rozhodující velmi velké množství nevyhovujících potravin. Je tomu tak proto, že se jedná o množství velmi vysoké.“ Jelikož množství nevyhovujících potravin bylo již jednou hodnoceno v neprospěch žalobce na straně 7 napadeného rozhodnutí, žalovaný tak porušil zásadu zákazu dvojího přičítání.

[17] S ohledem na to, že odpadly některé důvody, které byly rozhodující pro stanovení výše pokuty, měla být pokuta podstatným způsobem snížena.

[18] Žalovaný se nezabýval řádně a odpovědně odvolacími námitkami a neodstranil vady rozhodnutí inspektorátu. Tím porušil zásadu dvojinstančnosti správního řízení a odňal žalobci právo na řádné pojednání věci.

[19] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[20] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména uvedl, že rozhodnutí inspektorátu bylo potvrzeno v souladu se zákonem. Obě rozhodnutí mají zákonné náležitosti. Žalobce nebyl zkrácen na svém právu, aby bylo ve věci rozhodováno na základě přesně a úplně zjištěného skutečného stavu věci. Skutková zjištění totiž nijak nezpochybnil v kontrolních protokolech ani v samotné žalobě. Žalovaný některé úvahy inspektorátu ohledně výše pokuty vypustil, konkretizoval či doplnil. Na základě takto zpřesněných úvah dospěl k závěru, že uložená pokuta je přiměřená. Žalovaný neporušil zásadu dvojího přičítání tím, že při hodnocení celkové závažnosti shledal rozhodujícím množstvím nevyhovujících potravin. V tomto případě se nejedná o dvojí přičtení téhož, ale vyjádření, které z hodnocených subkritérií je zásadní. V ostatním žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[21] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[22] V daném případě žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiného správního deliktu dle zákona o potravinách.

[23] Pokud jde o obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými. Rozhodnutí správních orgánů jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Výroky rozhodnutí o jiném správním deliktu přitom splňují i požadavky kladené na tento typ rozhodnutí judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, ve věci „AQUA SERVIS, a. s.“, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rovněž tak nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný se pečlivě zabýval odvoláním žalobce a ve svém rozhodnutí se vyjádřil ke všem odvolacím námitkám. Na základě některých z nich pak přistoupil i k úpravě a precizaci odůvodnění rozhodnutí

inspektorátu, byť na celkový výsledek řízení to z hlediska cíle sledovaného žalobcem nemělo vliv.

[24] V této souvislosti soud neshledal, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Tato zásada totiž znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních, tedy že řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. Řízení před odvolacím orgánem je pak jen řízením odstraňujícím vady, jichž se správní orgán prvního stupně dopustil. Tak tomu bylo i v daném případě. Žalovaný vycházel ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn inspektorátem, a pouze k odvolacím námitkám upravil jeho právní hodnocení. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[25] Pokud jde o konkrétní námitky, žalobce v první řadě poukazoval na pochybení inspektorátu, která však již řádně zhojil žalovaný na základě podaného odvolání korekcí odůvodnění rozhodnutí. Zde se jednalo o námitku dvojího přičítání znaku skutkové podstaty (uvádění spotřebitele v omyl), na jejímž základě žalovaný příslušnou pasáž z rozhodnutí vypustil. Dále o námitky nedostatečného odůvodnění úvahy o způsobu a následcích protiprávního jednání a nedostatečného zvážení možnosti upuštění od pokuty, které žalovaný doplnil či upravil. Zabýval se též otázkou nepřiměřenosti pokuty.

[26] Žalovaný se též řádně věnoval odvolací námitce ohledně nesprávného právní kvalifikace daného jednání žalobce. Žalobce uvedl, že neporušil čl. 16 nařízení č. 178/2002, ale § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách, za jehož porušení je třikrát nižší sazba pokuty.

[27] Článek 16 nařízení č. 178/2002 stanoví: „*Aniž jsou dotčena specifitější ustanovení potravinového práva, nesmí označování, propagace a obchodní úprava potravin nebo krmiv, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoli médiem uvádět spotřebitele v omyl.*“

[28] Podle § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách je provozovatel potravinářského podniku, který uvádí do oběhu potraviny balené ve výrobě, povinen způsobem stanoveným vyhláškou potraviny řádně označit na obalu určeném pro spotřebitele nebo pro provozovny stravovacích služeb [...] údajem o složení potraviny podle použitých surovin a přídatných látek, látek určených k aromatizaci a potravních doplňků.

[29] Nařízení č. 178/2002, jak již jeho název (viz výše) napovídá, stanovuje obecné zásady a požadavky potravinového práva. Článek 16 lze tak vzhledem k jeho znění – „*aniž jsou dotčena specifitější ustanovení potravinového práva*“ – chápat jako určitou obecnou klauzuli, která zapovídá uvádění spotřebitele v omyl, bez ohledu na vnitrostátní úpravu. V této souvislosti je vhodné upozornit i na čl. 8 tohoto nařízení, podle něhož „*cílem potravinového práva je chránit zájmy spotřebitelů a poskytovat spotřebitelům základ, který jim umožní vybírat se znalostí věci potraviny, které konzumují. Jeho cílem je rovněž zabránit a) podvodným nebo klamavým praktikám; b) falšování potravin a c) jakýmkoli jiným praktikám, které mohou spotřebitele uvést v omyl.*“

[30] V dané věci žalobce na obalu potraviny v údajích o složení potraviny neuvedl přídatnou látku (polyfosfát), čímž nepochybně spotřebitele uvedl v omyl. Povědomí o tom, jestli se potravina (Aljašská treska) skládá pouze z masa a pitné vody, či je do ní navíc přidáván

polyfosfát, je rozhodně podstatné a způsobilé ovlivnit spotřebitele při koupi potravin. V souvislosti s tím je nutno odmítnout i úvahu žalobce, že dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele může ke klamání spotřebitele docházet pouze konáním, a nikoli opomenutím. Hned podle § 5 odst. 1 písm. c) téhož zákona je obchodní praktika klamavá, jestliže podnikatel opomene uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat. K takovým údajům bezpochyby patří i údaj o složení potravin. Vzhledem k výše uvedenému lze konstatovat, že žalobce se dopustil správního deliktu tím, že porušil povinnost stanovenou nařízením č. 178/2002 a naplnil tak skutkovou podstatu dle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách.

[31] Pravdu však má i žalobce, pokud tvrdí, že byl porušen § 6 odst. 1 písm. i) zákona o potravinách. Žalobce jako provozovatel potravinářského podniku totiž neoznačil řádným způsobem potravinu údajem o složení potravin podle použitých surovin a přídatných látek. Tím nesplnil řádně informační povinnost, označil potravinu v rozporu s § 6 a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17a odst. 1 písm. e) zákona o potravinách. V daném případě tedy byla jedním jednáním (opomenutím) naplněna skutková podstata více správních deliktů a došlo k tzv. jednočinnému souběhu správních deliktů. V takovém případě správní orgány za použití absorpční zásady, analogicky ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990, o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, správně uložily sankci ve výměře nejprísneji trestného sbíhajícího se deliktu [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 98/2001-36] – viz strana 7, první odstavec *in fine* rozhodnutí žalovaného.

[32] Dále žalobce napadal části rozhodnutí týkající se uložené pokuty. Zde je nutno v první řadě obecně uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje.

[33] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality, apod.) a nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[34] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaká zákonná kritéria (§ 17i odst. 2 zákona o potravinách) byla vzata v úvahu a jak význam deliktu zvyšují či naopak snižují. Již na tomto místě tak je možno uvést, že soud nemá důvod vytýkat žádné nedostatky v užití správního uvážení, protože správní orgány svého diskrečního práva užíly podle zákonného příkazu a také z mezí zákonem vytyčených nijak nevybočily.

[35] Žalobce namítl, že žalovaný na základě odvolacích námitek vypustil z odůvodnění některé pasáže uvedené v rozhodnutí inspektorátu, výši pokuty však nezměnil. Zde se soud ztotožnil s postupem žalovaného, který správně upravil odůvodnění rozhodnutí tak, aby žádná ze zjištěných skutečností nebyla žalobci přičtena dvakrát (shledání správního deliktu „závažným“ již na podkladě pouhého závěru o klamání spotřebitele, což je znakem skutkové podstaty předmětného deliktu) a současně tak, aby uložená sankce nebyla substanciována obecnými frázemi. Ponechal-li žalovaný po této precizaci odůvodnění výši pokuty nezměněnou, neznamená to samo o sobě, že pochybil. Jak totiž plyne z odůvodnění

rozhodnutí žalovaného, na posouzení míry závažnosti předmětného deliktu neměly provedené úpravy co do výsledku vliv (závažnost deliktu žalovaný spatřoval zejména ve velmi vysokém množství nevyhovujících potravin). Svůj závěr o závažnosti deliktu tak žalovaný řádně odůvodnil.

[36] Lze dodat, že posuzování závažnosti deliktu nelze chápat jako prostý součet přitěžujících a polehčujících okolností s předem danými matematickými hodnotami, nýbrž je na správním orgánu, aby přihlížel ke všem okolnostem daného správního deliktu jako k celku. Jen na základě takového postupu lze určit závažnost správního deliktu a tomu odpovídající výši uložené pokuty. Odvolací orgán se pak v opravném řízení může odchýlit od hodnocení správního orgánu prvního stupně a například přisoudit zjištěným okolnostem jinou hodnotu při posuzování míry závažnosti deliktu. Žalovaný ve svém odůvodnění uvedl všechny kroky a logické úvahy, které jej vedly ke stanovení výše pokuty v konkrétní výši, jež se v daném případě neodchylovala od výše pokuty stanovené inspektorátem.

[37] Žalobce rovněž namítal, že z úvahy žalovaného o následcích protiprávního jednání není zřejmé, k jakému ekonomickému poškození spotřebitele mělo dojít a jaké skutečnosti byly podkladem pro tuto úvahu. V tomto nelze dát žalobci za pravdu, jelikož již z povahy spáchaného deliktu, tedy uvádění v omyl nepravdivými údaji na obalu potraviny, je zřejmá potencialita ekonomického poškození spotřebitele. Ten si za své peněžní prostředky vybere, na základě údajů neodpovídajících skutečnosti, potravinu, která nemá deklarované vlastnosti, čímž dochází k deformaci rozhodovacího procesu spotřebitele při vynakládání jeho finančních prostředků vyčleněných na potraviny. Obdobné odůvodnění ostatně uvádí i žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí: „*Spotřebitel tak mohl koupit produkt, o kterém se domníval, že má jiné vlastnosti a složení, než jaké má ve skutečnosti.*“ Úvaha žalovaného byla založena na skutkových zjištěních o množství zboží, velikosti jednotlivých balení a charakteru spáchaného deliktu, a byla řádně odůvodněna.

[38] Nic závadného soud neshledal ani v tom, že při hodnocení způsobu spáchání deliktu vzal žalovaný v potaz skutečnost, že k jednání žalobce došlo při přímém prodeji spotřebitelům. Ne všechny formy uvádění spotřebitele v omyl totiž mají stejný dopad na případné narušení zákonem chráněných zájmů.

[39] Žalobce též namítl, že žalovaný porušil zásadu zákazu dvojího přičítání duplicitním zohledněním téže skutečnosti – množství nevyhovující potraviny. I v tomto bodě se však žalobce mylí. Dle § 17i odst. 2 zákona o potravinách se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Při hodnocení celkové závažnosti správního deliktu žalovaný v podstatě rekapituloval předchozí hodnocení jednotlivých polehčujících a přitěžujících okolností a odůvodňoval tak svoji úvahu o celkové závažnosti. Nešlo o dvojí přičítání téže okolnosti v neprospěch žalobce, ale jen o celkové vyhodnocení předchozího myšlenkového postupu žalovaného.

[40] Závěrem je možno uvést, že použité správní úvahy nevybočují ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozparem. Vzhledem k tomu, že zákon umožňoval uložit za předmětné protiprávní jednání pokutu až do výše 3 000 000 Kč, má krajský soud zato, že pokuta uložená zcela při spodní hranici zákonné sazby (ve výši 1 % této sazby) je přiměřená a plně odpovídající charakteru porušených povinností.

V. Závěr a náklady řízení

[41] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[42] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2012

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu